

1. DEŽURSTVO V NAŠI SKUPINI

V letošnjem šolskem letu sem se odločila, da tudi v tej generaciji uvedem »dežurstvo«. Otrokom sem lepo razložila, poudarila pomen te vloge. Na omaro sem pripravila dve kuverti, v kateri so bili pripravljene znaki in imena otrok – roza za punce (s kuharico) in modra za fante (s kuharjem).

Vsakodnevno sta bila iz kuverte določena ena deklica in en deček.

Vloga obeh otrok je bila, da pred in po obroku pobrišeta mize, nosita predpasnik, razdelita prtičke, pribor.

Pri kosilu sta razdelila tudi solate, pecivo ipd.

Juhe sem vedno delila jaz (iz previdnosti pred morebitno nezgodo), ostale jedi so hodili iskati otroci sami.

Poudarek je bil na higieni rok in miz. Dežurni (tudi z zgledom) opozarja na pravilno držo telesa pri mizi, na pravilno držo pribora, na kulturno prehranjevanje.

Priznati moram, da so otroci zelo hitro usvojili svoje »poslanstvo« in da še danes v tej vlogi izredno uživajo. Vsako jutro sprašujejo (in v kuverto seveda tudi pokukajo), »kdo bo pa danes dežuren?«

Nemalokrat se tudi zgodi, da je ta napoved tudi pomoč pri morebitnem težjem vstopu v igralnico – kar resnično nakazuje, koliko ta naloga oz. vloga otrokom pomeni.

Tudi odzivi staršev so zelo pozitivni in spodbujajoči in vem, da bomo to sodelovanje brez težav prenesli tudi v naslednje šolsko leto.

2. »TO SEM JAZ«

Zelo me zanima razvoj otroške risbe in otrokovo doživljanje svoje osebnosti in lastnega ustvarjanja.

Odločila sem se, da bo otrok mesečno narisal svoj avtoportret, konec šolskega leta pa bom risbe zbrala v album – tako bo viden razvoj lastnega zavedanja telesa, razvoj risanja človeške podobe, napredek (ali pa ne), ustvarjalnost otrok, domišljija idr.

Dekleta so se naloge vsakič lotila z velikim veseljem, fantje so potrebovali dodatne spodbude. A čisto pri vsakem otroku sem lahko uvidela, kako dojema sebe, kako drži pisalo, ali tudi doma kaj rišejo (vadijo) ali ne. Vidno je bilo dojetje prostora, razporeditev po podlagi, dodatki, barvanje, natančnost in sčasoma vedno več detajlov (uhani, obrvi, vzorci na oblačilih ipd.).

Poleg risbe so sčasoma »dodajali« svoj podpis, kar je kar nekaj otrok spodbudilo k pismenosti. Eni so to zlahka usvojili, nekateri na tem področju niso napredovali. Vsakemu sem dopuščala njegovo zmožnost in percepcijo, le spodbujala in pohvalila sem vsakega.

Starši so bili nad končnim izdelkom navdušeni – tudi presenečeni (sploh pri otrocih, ki se doma risanja ne poslužujejo) nad razvojem in spremembami med začetno in končno risbo.

Menim, da so se s to dejavnostjo otroci še bolj (ali pa vsaj pričeli) zavedali svojega jaza, je pa tudi zelo lep spomin na vrtčevska leta.

3. »SLOVO« OD SOŠOLK/-CEV IN POMOČNICE VZGOJITELJICE

V tem šolskem letu smo se kar večkrat soočali z izgubami otrok, saj so se preselili v druge kraje (en otrok tudi »čez lužo). Priznati moram, da se na takšne situacije ne moreš navaditi in da je za to potrebne ogromno empatije; znati moraš čutiti otroke in odrasle.

Stisko smo imeli kar vsi, mogoče tisti trenutek mislili, da bolj odrasli, ker se bolj zavedamo, kakšne odločitve sprejemamo. A tudi pri otrocih je bilo moč čutiti stisko, malo strahu – ne glede na to, da smo se starši in odrasli v vrtcu trudili govoriti, delovati in razmišljati pozitivno. Otroci so bili do takrat že kar nekaj časa del skupnosti – del naše skupine in ker se dnevno trudimo za dobre medsebojne odnose, so bili ti dnevi razhodov kar težki.

Za vsakega otroka smo narisali risbico, se od njega poslovili z lepimi željami, objemi, poljubi. Ker so medtem vsi praznovali še rojstni dan, smo jim posneli video voščilo in ga poslali staršem. Koliko hvaležnosti in zahval smo prejeli!

Vsi otroci so bili povabljeni na zaključke šol. leta (tako enote kot oddelka) in starši so se zelo potrudili, da so se jih lahko udeležili.

No, takšno slovo smo doživeli tudi od naše pomočnice vzgojiteljice, saj je odšla na porodniški dopust.

Vsem smo namenili lepe želje, želje po večkratnem ponovnem snidenju in ne mine dan, da se kakšen otrok ne bi spomnil na vsaj enega izmed njih.

4. UČENJE PESMI IN DEKLAMACIJ PO METODI NTC – NASTOPI

V tem starostnem obdobju (in če otroke spremljaš že od jaslí) že veš, kakšen način spoznavanja novih vsebin / učenja otrokom ugaja.

Moji skupini spoznavanje novih pesmi in deklamacij zelo ustreza način NTC (učenje z asociacijami).

V tem letu smo se tako naučili ogromno pesmi in deklamacij in ker se je bližal konec šolskega leta, sem se odločila, da to pokažemo tudi gledalcem / poslušalcem.

Nekaj dni prej smo pričeli z vajami – po občutku, a nekaj dni zaporedoma, skoraj vsak dan. Uvidela sem, katere pesmi in deklamacije jim gredo dobro in katere slabše, da sem jih iz nabora izločila.

Izbor je bil res velik – da je lahko pri vodenju besedila sodeloval čisto vsak otrok v skupini (brez težav in z veseljem, ponosom).

Da smo vse še malo začinili, smo nastope pričeli z dramatizacijo »Zrcalce«, ki je bila prava uspešnica.

Najprej smo v dopoldanskem času medse povabili naše stare starše. Koliko solznih oči, ponosnih obrazov in polna igralnica naših zlatih babic in dedkov! Otroci so nastopali samozavestno, odločno in z velikim žarom.

Naslednji dan smo povabili naše sosede – dva sosednja oddelka otrok, ki so nam z zanimanjem prisluhnili, vzgojiteljice pa so bile pa prav očarane nad nami.

Tretji dan, popoldne, pa smo za zaključek povabili še naše starše. Prišli so prav vsi, cele družine, ki so nam zavzeto ploskali, vriskali in namenili same pohvale.

Četudi so bili nastopi naporni (vsaj zame☺), pa so vse pohvale, zahvale in čari v očeh gostov, poplačali naš trud. Menim, da so otroci pridobili lepo in zelo pomembno izkušnjo in da jim bo v življenju pripomogla k samozavestnemu delovanju v družbi.

5. DOBILI BOMO DOJENČKA

V mesecu maju in juliju sta dve naši dragi osebi imeli predviden datum poroda. Naša pomočnica vzgojiteljice je medtem že srečna mamica, mamica naše sošolke pa na še enega dojenčka nestrpno čaka.

Na ta velika dogodka smo se z našimi otroki pričeli pripravljati v začetku meseca maja. Ves čas smo iskali nove informacije, izdelali tabelo VŽN, kjer smo zapisali, kaj smo pred tem že vedeli o dojenčkih, kaj želimo izvedeti in na koncu zapisali še vse, kar smo se novega naučili.

Na spletu smo našli ogromno zelo poučnih posnetkov o razvoju otroka, se naučili novo pesem in deklamacijo, prebirali pravljice na to temo, umetniško ustvarjali, si pogledali lutkovno predstavo »Dobili bomo dojenčka« (NIJZ), ki pa nam z drugimi možnostmi ni bila tako zelo zanimiva - več informacij smo pridobili v literaturi in na spletu ter seveda od naših gostij – bodočih mamic.

Srečanja z njima sta bila zelo čustvena in nežna.

Otroci so se dotikali trebuščkov, spraševali, si ogledovali ultrazvočne slike in pripovedovali o vsem, kar so jim o njihovem začetku življenja pripovedovali njihovi starši.

Izdelali smo tudi plakat in ugotavljali, kdo je na fotografiji (vsak otrok je prinesel svojo fotografijo iz prvih dni življenja). Dnevno so se zadrževali pred temi fotografijami in radovedno opazovali čisto vsako podobnost.

Dejavnost je bila res čustvena in lepo sprejeta tudi s strani staršev.